

Arrest

nr. 348 076 van 5 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. TRICHA
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse en Franse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging (en de nietigverklaring) te vorderen van de beslissing tot terughrijving (bijlage 11) van 30 mei 2026.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. TRICHA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 mei 2026, 's avonds, kwam verzoeker aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationale Luchthaven aan.

Op 30 mei 2026 om 01u18, nam de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de volgende beslissing:

“Op 30.05.2026 om 01.18 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationale Luchthaven, werd door ondergetekende, A.A. eerste inspecteur.

de heer:

naam C. voornaam K.

geboren op (...)1967 te A. geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Algerije [sic] wonende te [...]

houder van het document paspoort nummer (...)

afgegeven te Brussel op : 04.4.2025

Aangekomen met TB3408 afkomstig uit Algiers, en zal teruggedreven worden naar Algiers, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden :

(A) (...)

(B) (...)

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing: Betrokkene reist met een geldig Algerijns paspoort afgeleverd op 04.04.2025, en een geldige Belgische verblijfsvergunning als EU burger (Franse nationaliteit).

Betrokkene heeft echter geen enkel document dat bewijst dat hij nog steeds de Franse nationaliteit bezit. Hij heeft enkel een foto op zijn gsm van de voorkant van een Franse identiteitskaart. De vervaldatum is niet zichtbaar, maar volgens de verklaringen van betrokkene is dit 'vermoedelijk al sedert 2012'.

Gezien betrokkene niet kan aantonen dat hij nog de Franse nationaliteit bezit, baseren we ons op het Algerijnse paspoort, wat betrokkene visumplichtig maakt. Hij is niet in het bezit van een geldig schengenvisum.

(D) (...)

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

De beslissing tot vrijheidsberoving is overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Aangaande de dringendheid

De Raad wijst er op dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker betoogt onder meer dat de uitvoering van de teruggrijping op handen is. Het verzoek tot opschorting in uiterste spoed heeft tot doel te voorkomen dat de gewone opschorting zijn doeltreffendheid zou verliezen en is erop gericht de aangevoerde ernstige schade doeltreffend te voorkomen.

De Raad stelt vast dat de uitvoering van de teruggrijping inderdaad reeds is voorzien op 10 juni 2026.

Aan de vereiste van de hoogdringendheid is aldus voldaan.

Verweerder betwist de hoogdringendheid ook niet.

3.2. Aangaande de ernst van de aangevoerde middelen

Er moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verzoek voert onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en een kennelijke beoordelingsfout, in het bijzonder met betrekking tot de door hem opgeëiste Franse nationaliteit, zijn status als Unieburger en de reikwijdte van zijn geldige Belgische verblijfsvergunning. Hij wijst erop dat hij geboren is in Algiers en een Frans-Algerijns staatsburger is. Hij heeft een Belgische verblijfskaart, hetgeen de tegenpartij niet betwist en er is ook geen besluit tot intrekking van zijn verblijfsrecht genomen. Hij voert aan sinds zijn volwassenheid in België te verblijven. Tegen zijn verwachting in werd hij door de Belgische grenspolitie aangehouden en in een gesloten centrum vastgehouden, ondanks het feit dat hij gewezen heeft op zijn Frans-Algerijnse dubbele nationaliteit en dat hij in het bezit was van een geldige Belgische verblijfsvergunning als Unieburger, hetgeen de gemachtigde niet betwist. Verzoeker geeft een toelichting bij het feit dat het Hof van Justitie consequent heeft geoordeeld dat het burgerschap van de Unie bedoeld is als fundamentele status van de onderdanen van de lidstaten. De nationale autoriteiten zijn derhalve verplicht om, wanneer ze geconfronteerd worden met een persoon die zich op de hoedanigheid van Unieburger beroept, dit element met bijzondere zorgvuldigheid te onderzoeken alvorens op hem of haar de rechtsregeling toe te passen die is voorbehouden voor onderdanen van derde landen.

In casu wijst verzoeker erop dat in de bestreden beslissing zelf erkend wordt dat verzoeker houder is van een *“Belgische verblijfsvergunning als EU-burger (Franse nationaliteit)”*. De gemachtigde beschikte dus over een ernstige aanwijzing op grond waarvan kon worden aangenomen dat verzoeker Unieburger is of dat er op zijn minst een grondige verificatie van die hoedanigheid nodig was alvorens tot een terugnijving over te gaan. Vervolgens verwijst verzoeker naar de artikelen 4 en 5 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 dat betrekking heeft op het recht van toegang en vrij verkeer voor Unieburgers (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Verzoeker erkent dat deze richtlijn is omgezet in Belgisch recht maar wijst erop dat dit Belgisch recht moet uitgelegd worden overeenkomstig het Unierecht.

Verzoeker wijst erop dat in de bestreden beslissing nergens het verlies van de Franse nationaliteit wordt vastgesteld, noch het bestaan van fraude, noch de voorafgaande intrekking van het verblijfsrecht waarvan verzoeker genoot. Door het niet onmiddellijk overleggen van een origineel document gelijk te stellen aan het ontbreken van de hoedanigheid van Unieburger, zonder de elementaire verificaties uit te voeren, die de omstandigheden van de zaak vereisen, heeft de gemachtigde de rechten die verbonden zijn aan de status als Unieburger geschonden.

Verzoeker vervolgt in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel dat hij riskeert naar Algerije te moeten terugkeren, terwijl hij aanvoert Franse staatsburger te zijn en verblijfsrecht in België te hebben. Een dergelijke maatregel ontnemt hem zijn daadwerkelijke uitoefening van zijn verblijfsrecht en scheidt hem abrupt van zijn familiale en sociale omgeving die hij sinds jaren in België heeft opgebouwd, hetgeen zijn gezins- en privéleven in gevaar brengt dat wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde heeft op geen enkele wijze rekening gehouden met het feit dat hij al vele jaren in België verblijft en hier al zijn privé- en familiale banden heeft opgebouwd. De bestreden beslissing bevat echter geen concrete analyse van deze elementen, noch een afweging tussen de gevolgen van de terugnijving en het door de overheid nagestreefde doel. Verder haalt verzoeker in dezelfde zin aan dat de gemachtigde op geen enkele wijze heeft uiteengezet hoe is rekening gehouden met het langdurig verblijf in België. Verzoeker concludeert ook om die reden tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tot slot acht verzoeker de bestreden beslissing ook kennelijk onredelijk nu geenszins blijkt dat de gemachtigde een daadwerkelijke controle heeft uitgevoerd van de door verzoeker aangehaalde Franse nationaliteit, terwijl hij dit verklaarde, houder blijkt te zijn van een geldige Belgische verblijfsvergunning (EU+ kaart) en een kopie van zijn Franse identiteitskaart voorlegde. De gemachtigde heeft er zich toe beperkt vast te stellen dat er niet onmiddellijk een origineel document werd voorgelegd, zonder aan te tonen dat er elementaire controles zijn uitgevoerd die vereist waren om een zo ernstige maatregel als een terugnijving op te leggen.

Prima facie beoordeling

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad stelt vast dat niet is betwist tussen de partijen dat verzoeker bij aankomst heeft verklaard de Franse nationaliteit te hebben, hetgeen ook blijkt uit het gehoorverslag dat zich in het administratief dossier bevindt, dat hij een geldige Belgische duurzame verblijfsvergunning als EU burger van Franse nationaliteit heeft voorgelegd en een foto heeft getoond op zijn gsm van een Franse identiteitskaart.

Omdat de vervaldatum op die foto van de Franse identiteitskaart niet zichtbaar is, en verzoeker verklaarde die kaart vermoedelijk al sedert 2012 te hebben, motiveert de gemachtigde dat hij geen enkel document heeft dat bewijst dat hij nog steeds de Franse nationaliteit bezit. Daarom baseerde de gemachtigde zich op het Algerijns paspoort, wat hem visumplichtig maakt en wordt hem de toegang geweigerd omdat hij niet in het bezit is van een geldig schengenvizum.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel dient beoordeeld te worden in het licht van de toepasselijke wetsbepaling.

Verzoeker verwijst terecht naar artikel 5 van de Burgerschapsrichtlijn.

Deze bepaling luidt als volgt:

*“1. Onverminderd het bepaalde met betrekking tot reisdocumenten bij nationale grenscontroles, laten de lidstaten de burger van de Unie die voorzien is van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, alsmede familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die voorzien zijn van een geldig paspoort, hun grondgebied binnenkomen.
Aan burgers van de Unie kan geen inreisvisumplicht of soortgelijke formaliteit worden opgelegd.*

(...)

4. Wanneer de burger van de Unie of het familielid dat niet de nationaliteit van een lidstaat bezit, niet over de vereiste reisdocumenten of, in voorkomend geval, de nodige visa beschikt, stelt de betrokken lidstaat deze persoon alvorens tot uitzetting over te gaan binnen redelijke grenzen in de gelegenheid de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet. (eigen onderlijnen)”

Uit het voorgaande blijkt dat een Unieburger om het grondgebied van een lidstaat binnen te komen, in principe een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort moet voorleggen. Er blijkt evenwel eveneens dat indien de Unieburger niet over de vereiste reisdocumenten beschikt, de betrokken lidstaat deze persoon alvorens tot uitzetting of teruggrijping over te gaan binnen redelijke grenzen in de gelegenheid moet stellen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

Zoals verzoeker eveneens terecht stelt, is deze bepaling omgezet naar Belgisch recht.

Het betreft enerzijds artikel 41 §1 van de Vreemdelingenwet, dat stelt als volgt:

“Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de burger van de Unie op voorlegging van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, of indien hij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

Als de burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn teruggrijping over te gaan in de gelegenheid om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op een andere wijze te laten vaststellen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet. (eigen onderlijnen)”

Het betreft anderzijds artikel 46 §2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), dat luidt als volgt:

“§ 2. Bij gebreke aan een geldige nationale identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, verlenen de met grenscontrole belaste overheden toegang tot het grondgebied aan de burger van de Unie op overmaking van een van de volgende documenten :

- 1° een vervallen nationaal paspoort of een vervallen identiteitskaart, of*
- 2° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.*

Er wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater. In het geval vermeld onder 2°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde. (eigen onderlijnen)”

Verder wijst de Raad er ook op dat reeds in zijn arrest van 25 juli 2002, in de Belgische zaak C-459/99 (Brax) het Hof van Justitie herhaalde in punt 87 dat *“het verlopen van een identiteitsbewijs waarmee de onderdaan van een lidstaat of zijn gezinsleden in het ontvangende land zijn binnengekomen en op basis waarvan de verblijfsvergunning is afgegeven, de verwijdering van het grondgebied niet rechtvaardigen.”*

Zoals verzoeker eveneens terecht aanstipt, bevat de bestreden beslissing nergens het motief dat verzoeker de Franse nationaliteit heeft verloren, dat er fraude in het spel is, noch is de gemachtigde overgegaan tot de intrekking van het duurzaam verblijfsrecht dat verzoeker als EU-burger in België heeft verkregen, nu verzoeker een geldige EU+-kaart aan de grenscontroleambtenaar kon voorleggen. Dit stuk bevindt zich in het administratief dossier en bevat duidelijk de ISO-landcode “FRA”. Ook vindt de Raad na grondig onderzoek van het administratief dossier prima facie geen enkele aanwijzing dat er twijfel bestaat aangaande de Franse nationaliteit van verzoeker. Wel integendeel, het oudste stuk in het administratief dossier is een stuk van 2001, waarin de Franse nationaliteit van verzoeker wordt vermeld en zeer recent nog, op 3 juni 2026, heeft de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken het administratief dossier overgemaakt aan de procureur des konings van Luik en wordt in de identiteitsgegevens van verzoeker, onder de nationaliteit ‘Frankrijk’ weergegeven.

Zoals uit de toepasselijke regelgeving blijkt, mocht het loutere feit dat verzoeker bij aankomst geen geldig Frans paspoort, noch een geldige Franse identiteitskaart kon voorleggen geen automatische aanleiding geven tot het onmiddellijk beslissen tot een terugdrijving. Verzoeker kon immers wel *“op een andere wijze bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet”*, meer bepaald op basis van de geldige Belgische duurzame verblijfsvergunning als EU-burger met Franse nationaliteit. De situatie van verzoeker is verder ten overvloede uitdrukkelijk geregeld in artikel 46 §2 van het Vreemdelingenbesluit, meer bepaald dienen de met grenscontrole belaste overheden toegang te verlenen tot het grondgebied, ook in geval van gebrek aan een geldige nationale identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, indien ofwel een vervallen nationaal paspoort of een vervallen identiteitskaart, ofwel enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene wordt voorgelegd. Zoals gesteld, is de voorgelegde geldige Belgische verblijfsvergunning als EU-burger met Franse nationaliteit een ander bewijs van nationaliteit, des te meer omdat geen enkele indicatie voorligt dat de bevoegde Franse autoriteiten bedenkingen bij deze Franse nationaliteit zouden hebben. Het loutere feit dat de Franse identiteitskaart van verzoeker, waarvan hij op zitting ook een kopie van de voorkant voorlegde, mogelijks vervallen is - hetgeen verweerder ter zitting probeert aan te tonen door erop te wijzen dat bij oude modellen van Franse identiteitskaarten de vervaldatum op de achterkant van de identiteitskaart staat vermeld-, is evenmin voldoende om onmiddellijk een terugdrijvingsbeslissing af te leveren.

Het is de Raad ten overvloede dan ook niet duidelijk waarom aan verzoeker geen bijzonder doorlaatbewijs, zijnde een bijlage 10quater, werd afgegeven op grond van artikel 46§2 van het Vreemdelingenbesluit.

De Raad kan verzoeker dan ook prima facie volledig volgen waar hij aanvoert dat met de voorgelegde geldige Belgische (duurzame) verblijfsvergunning, verkregen als Unieburger van Franse nationaliteit iuncto de foto van de Franse identiteitskaart, de gemachtigde over een ernstige aanwijzing beschikte op grond waarvan kon worden aangenomen dat verzoeker Unieburger is. Verzoeker kan ook gevolgd worden dat er op zijn minst een grondige verificatie van die hoedanigheid als Unieburger nodig was, alvorens zonder meer de regelgeving op derdelanders toe te passen en tot een terugdrijving over te gaan, hetgeen in casu niet kan blijken. Eveneens volgt de Raad prima facie waar verzoeker aanvoert dat de gemachtigde het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden, door het niet onmiddellijk overleggen van een origineel document (zijnde de Franse identiteitskaart) gelijk te stellen aan het ontbreken van de hoedanigheid van Unieburger, zonder de elementaire verificaties uit te voeren, die de omstandigheden van de zaak vereisen. Op geen enkele wijze blijkt dat de gemachtigde contact heeft genomen met de Franse autoriteiten alvorens daags nadien al een terugdrijvingsbeslissing te nemen.

Verder volgt de Raad prima facie eveneens het betoog waar verzoeker in het licht van artikel 8 van het EVRM aanvoert dat de terugdrijving hem zijn daadwerkelijke uitoefening van zijn verblijfsrecht in België ontnemt en hem abrupt van zijn familiale en sociale omgeving scheidt, die hij sinds jaren in België heeft opgebouwd, hetgeen minstens zijn privéleven in gevaar brengt dat wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde heeft inderdaad op geen enkele wijze rekening gehouden met het feit dat verzoeker al vele jaren in België verblijft en hier al zijn banden heeft opgebouwd. De bestreden beslissing bevat geen analyse van deze elementen, noch een afweging tussen de gevolgen van de terugdrijving en het door de overheid nagestreefde doel. Ook al kan de Raad uit het administratief dossier niet afleiden dat verzoeker zich reeds ongeveer 40 jaar in België bevindt, zoals verzoeker aanvoert, blijkt wel dat verzoeker minstens sedert 2001 in

België gekend is én blijkt eveneens dat verzoeker op 1 maart 2023 een duurzaam verblijfsrecht als Unieburger in het Rijk heeft verkregen, gezien de uitdrukkelijke verwijzing naar artikel 19 van de Burgerschapsrichtlijn op diens geldige Belgische duurzame verblijfskaart (met verwijzing naar de Franse nationaliteit). In een dergelijke situatie is een beschermingswaardig privéleven aangetoond en diende de gemachtigde over te gaan tot een zorgvuldig proportionaliteitsonderzoek. Verzoeker concludeert ook om die reden prima facie terecht tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM, wat betreft diens langdurig opgebouwd privéleven in België. Bijkomend en ten overvloede legt verzoeker kort voor de zitting nog een aanvullende nota en nieuwe stukken neer die hij inventariseert als een kopie van de identiteitskaarten van C.K. en C.S., van verzoekers vader, van verzoekers zoon + verklaring, van de verblijfsvergunning van de moeder van verzoeker (zijnde eveneens een kopie van geldige Belgische EU+kaart als Franse onderdaan) en van de zus van verzoeker. Ook al kan uit de verklaring van verzoekers meerderjarige zoon ook niet blijken dat er bijkomende banden van afhankelijkheid bestaan, in de zin van het beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, kaderen deze elementen wel binnen het uitgebreide beschermingswaardig privéleven van verzoeker.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt op de hierboven toegelichte vlakken aangenomen, zijnde zowel in het licht van de reikwijdte van de geldige Belgische duurzame verblijfsvergunning, met vermelding van de Franse nationaliteit, als in het licht van verzoekers langdurig opgebouwd privéleven waarbij artikel 8 van het EVRM een zorgvuldige proportionaliteitstoets veronderstelt.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat de Franse nationaliteit van verzoeker in twijfel wordt getrokken en verzoeker geen enkel element zou bijbrengen om die nationaliteit te staven. Verweerder stelt dat verzoeker niet aantoont dat hij of zijn raadsman contact hebben genomen met de Franse instanties om de Franse nationaliteit te laten bevestigen. Volgens verweerder is de bestreden beslissing niet onredelijk. België moet als Schengenlidstaat grenscontroles uitvoeren ten aanzien van vreemdelingen die via het grondgebied van het Rijk Schengenlidstaten wensen binnen te komen. Vervolgens verwijst verweerder naar artikel 3 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 6 en 8 van de Schengengrenscore. Op 29 mei 2026 stelde de grenspolitie vast dat verzoeker zijn Franse nationaliteit niet kon aantonen.

De Raad volgt de redenering prima facie niet, aangezien verzoeker enerzijds een foto heeft getoond van een Franse identiteitskaart, waarvan weliswaar de vervaldatum niet zichtbaar was, en anderzijds een geldige Belgische duurzame verblijfskaart als Unieburger, met de ISO-landcode 'FRA' aan de grenspolitie heeft voorgelegd. De Raad herhaalt eveneens dat de situatie waarin een verzoeker zich bevindt, uitdrukkelijk is geregeld in artikel 41§1 van de Vreemdelingenwet en artikel 46 §2 van het Vreemdelingenbesluit. Bijkomend benadrukt de Raad dat uit het administratief dossier, dat hem is voorgelegd, niet kan blijken dat de Franse nationaliteit sedert 2001 ooit in vraag is gesteld geweest door de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit dit administratief dossier kan prima facie enkel blijken dat de gemachtigde sinds 2001 aanneemt dat verzoeker de Franse nationaliteit heeft, hem overigens op die grond op 1 maart 2023 nog een duurzaam verblijfsrecht als Unieburger op grond van artikel 19 van de Burgerschapsrichtlijn werd verstrekt en de gemachtigde bij het overmaken van het administratief dossier aan de procureur des konings nog na de thans bestreden beslissing verzoeker beschrijft als Fransman. Het weze herhaald dat verzoeker onder meer die geldige EU+kaart met vermelding van Franse nationaliteit aan de grenspolitie had voorgelegd. In een dergelijke situatie kwam het wel degelijk een zorgvuldige overheid toe, om indien er toch nog grond zou zijn om te twifelen of verzoeker nog steeds de Franse nationaliteit heeft, hieromtrent de Franse autoriteiten te contacteren.

Op basis van wat verzoeker kon voorleggen aan de grenspolitie, en op basis van het aan de Raad voorgelegde administratief dossier waaruit blijkt dat de gemachtigde de laatste 25 jaar de Franse nationaliteit van verzoeker heeft aangenomen, kan niet redelijkerwijs worden voorgehouden dat het aan verzoeker toekwam om bij aankomst aan de grens op 29 mei 2026 om 22u45 de Franse autoriteiten te moeten contacteren. De Raad volgt verweerder wel dat op basis van artikel 3 van de Schengengrenscore iedereen die de binnen- en buitengrenzen van de lidstaten overschrijdt, door de grenspolitie moet gecontroleerd worden, weliswaar *“onverminderd de rechten van de personen die onder het Unierecht inzake vrij verkeer vallen”*. Artikel 8 van de Schengengrenscore heeft het over een minimale controle die de regel is voor personen die onder het Unierecht inzake vrij verkeer vallen en het feit dat de grenswachters hierbij nationale en Europese databanken raadplegen om zich ervan te vergewissen dat de verzoeker geen reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de binnenlandse veiligheid, de openbare orde, de internationale betrekkingen van de lidstaten dan wel een gevaar voor de volksgezondheid vormt. Er wordt evenwel opnieuw bepaald dat het resultaat van deze raadpleging niets afdoet aan het recht van binnenkomst op het grondgebied van de betrokken lidstaat. Waar verweerder ook naar artikel 6 van de Schengengrenscore verwijst, heeft dit enkel betrekking op binnenkomst van derdelanders, terwijl in casu niet op zorgvuldige wijze de Franse nationaliteit van verzoeker in twijfel werd getrokken, om de hoger vermelde redenen.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, stelt verweerder dat verzoeker zich beperkt tot een ongestaafd betoog. Verzoeker toont immers niet aan dat er enige vorm van afhankelijkheid is tussen hem en de in België verblijvende familieleden. Bovendien kan verzoeker vanuit het herkomstland zijn familie vervoegen, eens in het bezit van de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten, nu de beslissing niet gepaard gaat met een inreisverbod. De Raad volgt verweerder prima facie waar hij erop wijst dat het beschermingswaardig gezinsleven in België niet afdoende is aangetoond. Zoals hoger aangehaald, legt verzoeker dienaangaande wel een aanvullende nota met nieuwe stukken neer die hij inventariseert als een kopie van de identiteitskaarten van C.K. en C.S., van verzoekers vader, van verzoekers zoon + verklaring, van de verblijfsvergunning (zijnde eveneens een geldige Belgische EU+kaart als Franse onderdaan) van de moeder van verzoeker en van de zus van verzoeker. Zoals hoger gesteld, neemt de Raad niet aan dat uit de verklaring van verzoekers meerderjarige zoon bijkomende banden van afhankelijkheid tussen hem en zijn vader blijken, in de zin van het beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, maar kaderen deze elementen wel binnen het uitgebreide beschermingswaardig privéleven van verzoeker, dat overigens vooral op basis van zijn duurzaam verblijfsrecht dat hij in 2023 heeft bekomen, niet redelijkerwijs kan betwist worden. In een dergelijke situatie kon de gemachtigde prima facie ook niet zonder enige proportionaliteitstoets zonder meer overgaan tot de directe aflevering van een terugdrijvingsbeslissing. Het feit dat de beslissing niet gepaard gaat met een inreisverbod, doet hieraan geen afbreuk.

Het verweer in de nota doet prima facie geen afbreuk aan het voorgaande.

Een ernstig middel op grond van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van de reikwijdte van de geldige Belgische EU+-kaart, als in het licht van verzoekers langdurig opgebouwd privéleven waarbij artikel 8 van het EVRM een zorgvuldige proportionaliteitstoets veronderstelt, wordt aangenomen.

3.3. Aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Verzoeker wijst op rechtspraak van de Raad waarin de Raad heeft gesteld dat aangezien de uiteenzetting van het ernstig en moeilijk te herstellen nadeel verband houdt met de ernst van het middel, dat op het eerste zicht als ernstig is beoordeeld, ook moet worden aangenomen dat aan de derde cumulatieve voorwaarde is voldaan. Verder wijst hij op het feit dat hij sedert 30 mei 2026 van zijn vrijheid is beroofd, met het oog op een terugdrijving naar Algerije en die detentie een vernedering en aantasting van zijn persoon vormt.

Vooreerst wijst de Raad erop dat nu hij een ernstig middel heeft aangenomen op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM (privéleven), het moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet aangenomen worden. Uit artikel 39/82 §2 van de Vreemdelingenwet blijkt immers dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel wettelijk wordt vermoed indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is. Uit de woorden 'in het bijzonder' blijkt dat deze bepaling niet restrictief mag geïnterpreteerd worden. De Raad volgt het standpunt van verzoeker in casu dan ook dat uit de ernst van dit onderdeel van het aangevoerde middel, blijkt dat de schade als ernstig en moeilijk herstelbaar moet worden beschouwd.

Bijkomend heeft de Raad reeds in zijn arrest in verenigde kamers van 8 maart 2018, nr. 200.933 aangenomen dat, ook al is hij niet bevoegd voor de beoordeling van de rechtmatigheid van de vasthouding, dit wel een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan uitmaken.

In de nota met opmerkingen voert verweerder aan dat verzoeker niets heeft voorgelegd van de psychologische problematiek die zou voortvloeien uit de detentie. De Raad volgt verweerder hierin. Waar hij echter stelt dat omdat de Raad niet bevoegd is zich uit te spreken over de rechtmatigheid van de vasthouding, dit ook geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan uitmaken, verwijst de Raad naar het voormelde arrest, genomen in verenigde kamers. Hoe dan ook heeft de Raad tevens een ernstig middel gebaseerd op artikel 8 van het EVRM aangenomen.

Bijgevolg is aan de derde cumulatieve voorwaarde voldaan.

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, wordt de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing geschorst.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot teruggrijping van 30 mei 2026 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Artikel 3

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. CLAESEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

A. MAES